

Seno, sláma, postel tvá,
zima tě trápí,
tvá milá máti
kolébá,
zahřívá postel
volek a osel,
hovádka.

A ty všechny odíváš,
léto i zimu,
kožich, peřinu
ty dáváš,
sám se tak hněteš,
pláčeš a toho
nic nemáš.

Adamů napravil pád,
čímž Bohu Otci
i sobě všechny
jest poddal,
peklu hroznému,
i ďáblu zlému
moc odjal.

Za hříchy všeho světa
učinil's dosti,
tak svému Otci
jeden sám,
kdyby nebyl ty,
věčnou pokutou
hrozil nám.

1900.

Ze Zlína.

Ej, pa-nen-ka přemi-lé-ho Sy-na nám po-ro-di-la,
ob - vi - nu - vši do je - sli - ček nízkých jej po - lo - ži - la,

řkouc: nynej, mé dě-tát - ko, ny-nej, pacholát - ko, s ním se tě - ši - la,

tak mu zpí-va - la.

Ej, panenka přemilého Syna nám porodila, obvinuvši do jesliček nízkých jej položila, řkouc: Nynej, dítětko, nynej mé pacholátko, s ním se těšila, tak mu zpívala.

Volek, oslek na něho dýchají, tak mu říkají: Král náš, pán náš leží mezi námi, tak mu říkají. Též i jiná hovádka, rozličná ptáčátka jeho chválí, velebí.

Protož i my, rozumné stvoření, tak ho vítáme, jeho slavné narození ctíme i chvalme. Též Otci nebeskému na nás laskavému z darův děkujeme a s ním hodujeme.